

Sygn. akt VI K 324/15

1Ds 565/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Szymanska-Włodarczyk

Protokolant: sekr. sąd. Marta Lewandowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Inowrocławiu -----

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2016 roku, s p r a w y

M. W., s. L. i W. zd. S., ur. (...) w Ś., zam. (...)-(...) Ś., (...), nr PESEL (...)

oskarżonemu o to, że:

1. w okresie od 13 lutego 2015 r do 30 kwietnia 2015 r w I. przy ul. (...) z mieszkania oznaczonego nr (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii, powodując straty w kwocie 7000 zł na szkodę J. K. oraz zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1000 zł na szkodę L. Z. (1)

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

2. w okresie 2 maja 2015 r do 5 maja 2015 r godz. 15.00 w I. przy ul. (...) z mieszkania oznaczonego nr (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia siedmiu sztuk złotych obrączek o łącznej wartości 7000 zł na szkodę L. Z. (1)

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

orzeka

I. oskarżonego M. W. uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów z tym ustaleniem, iż dopuścił się ich działając w warunkach ciągu przestępstw tj. popełnienia występku z art. 278 § 1 kk i art. 91 § 1 kk i za to na podstawie tych przepisów, przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk oraz art. 4 §1 kk wymierza mu karę grzywny w rozmiarze 35 (trzydziestu pięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych każda,

II. na podstawie art. 46 § 1 kk po zastosowaniu art. 4 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonego J. K. kwoty 7000 (siedem tysięcy) zł, a na rzecz pokrzywdzonej L. Z. (1) kwoty 8000 (osiem tysięcy) zł,

III. na podstawie art. 230 § 2 kpk orzeka zwrot dowodów rzeczowych w postaci wkładki zamka Y. i 2 sztuk kluczy Y. – przechowywanych w KPP w I. L. Z. (1), oraz dowodów rzeczowych w postaci umów pożyczki z dnia 09.03.2015r, z dnia 31.03.2015 r i z dnia 20.04.2015 r (k 58-60) do Lombardu (...) w T.,

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI K 324/15

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że :

1. w okresie od 13 lutego 2015 r. do 30 kwietnia 2015 r. w I. przy ul. (...) z mieszkania oznaczonego nr (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii powodując straty w kwocie 7000 zł na szkodę J. K. oraz zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1000 zł na szkodę L. Z. (1), to jest o czyn z art. 278 § 1 kk

2. w okresie 2 maja 2015 r. do 5 maja 2015 r. godz. 15:00 w I. przy ul. (...) z mieszkania oznaczonego nr (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia siedmiu sztuk złotych obrączek o łącznej wartości 7000 zł na szkodę L. Z. (1), to jest o czyn z art. 278 § 1 kk

Na podstawie zebranego materiału dowodowego oraz poczynionych ustaleń, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. K. była córką L. Z. (1). M. K. zmarła 25 grudnia 2014 roku. Po M. K. dziedziczył w całości jej syn J. K.. W skład spadku wchodziły m.in. dwa mieszkania: jedno mieszczące się przy ul. (...) w I., drugie mieszczące się przy ul. (...) w I. oraz złota biżuteria.

Dowód:

- zeznania L. Z. (1) k. 3, ujawnione na k. 128v, 128v-129

- zeznania J. K. k. 46, ujawnione na k. 128

L. Z. (1) oraz J. K. mieszkali w mieszkaniu przy ul. (...) w I.. W mieszkaniu na ul. (...) w I. mieszkali dwaj bracia L. Z. (1) I. G. i W. G.. I. G. miał 81 lat, w ogóle nie chodził, był osobą leżącą, był osobą chorą na miażdżycę, nie kojarzył faktów, w ogóle nie słyszał. W. G. miał 71 lat był psychicznie chory na schizofrenię. Od 25 kwietnia 2015 roku W. G. przebywał w szpitalu. Mężczyznami opiekowała się L. Z. (1). Przychodziła do braci w ciągu dnia, czasami tam nocowała. Oprócz niej nikt nie odwiedzał mężczyzn, nikogo nie wpuszczali do mieszkania. Klucze do mieszkania posiadała L. Z. (1), J. K. i W. G.. Przez pewien czas komplet kluczy posiadał również M. W..

Dowód:

- zeznania L. Z. (1) k. 3, 31-32 ujawnione na k. 128v, 128v-129

- zeznania J. K. k. 46, ujawnione na k. 128

M. K. posiadała złotą biżuterię, w tym m.in.: obrączkę z grawerem „29.9”, 2 sztuki obrączek z grawerem zewnętrznym z nieregularnym wzorkiem, pierścionek w kształcie trójkąta, bransoletę oraz łańcuszek. W 2011 roku biżuteria ta została przeniesiona przez M. K. i L. Z. (1) z mieszkania znajdującego się przy ul. (...) w I. do mieszkania znajdującego się przy ul. (...) w I.. L. Z. (1) posiadała złotą biżuterię w postaci: dwóch ślubnych obrączek, obrączek po rodzicach oraz kilku obrączek zakupionych na Węgrzech. Cała biżuteria schowana była w najmniejszym pokoju, w plecaku w kwiatki, który wisiał w szafie. Po raz ostatni L. Z. (1) widziała w tym miejscu biżuterię w połowie lutego 2015 roku, kiedy ją wyciągnęła z plecaka, oglądała, a następnie schowała w to samo miejsce. W tym samym pokoju L. Z. (1) przechowywała na parapecie pieniądze w kwocie 1000 zł.

Dowód:

- zeznania L. Z. (1) k. 3, 31-32 ujawnione na k. 128v, 128v-129

- zeznania J. K. k. 46, ujawnione na k. 128

- karta z opisem biżuterii k. 6, ujawniona na k. 129,

- protokół oględzin i zdjęcia k. 36-37b, ujawnione na k. 129

W 2014 roku M. K. spotykała się z M. W.. Umawiała się z nim na mieście, nie przyprowadzała go jednak do domu.

Dowód:

- zeznania L. Z. (1) k. 3, ujawnione na k. 128v,128v-129

- zeznania J. K. k. 46, ujawnione na k. 128

Po śmierci M. K., M. W. często dzwonił do L. Z. (1) i długo z nią rozmawiał o jej zmarłej córce. Na przełomie lutego i marca 2015 roku M. W. przyjechał do L. Z. (1), ponieważ chciał iść na grób jej córki. Spóźnił się na autobus powrotny, nie miał gdzie nocować. Przyszedł do L. Z. (1), która zaprowadziła go do mieszkania na ul. (...) w I. i pozwoliła mu tam przenocować. M. W. spał wówczas w najmniejszym pokoju, w tym, w którym znajdowała się biżuteria i pieniądze. Spędził tam dwie noce. Ponownie przyjechał do L. Z. (1) w połowie marca i znów nocował w tym samym pokoju przez parę dni. Przyjechał również na Święta Wielkanocne. Następnie był od 25 do 27 kwietnia 2015 roku. M. W. w czasie odwiedzin L. Z. (2) pomagał jej w zakupach, czasami coś naprawił.

Dowód:

- zeznania L. Z. (1) k. 3, ujawnione na k. 128v, 128v-129

- zeznania J. K. k. 46, ujawnione na k. 12

- wyjaśnienia M. W. k. 72, ujawnione na k. 128

W okresie od 13 lutego 2015 roku do 30 kwietnia 2015 roku M. W. zabrał z mieszkania przy ul. (...) w I. biżuterię stanowiącą spadek po M. K. oraz pieniądze w kwocie 1000 zł należące do L. Z. (1). W nocy 29 kwietnia 2014 roku L. Z. (1) stwierdziła brak biżuterii córki i swoich pieniędzy w kwocie 1000 złotych.

Dowód:

- zeznania L. Z. (1) k. 3, ujawnione na k. 128v, 128v-129

- zeznania J. K. k. 46, ujawnione na k. 12

- wyjaśnienia M. W. k. 72, ujawnione na k. 128

W dniu 9 marca 2015 roku M. W. zawarł umowę pożyczki przechowania i przewłaszczenia kwoty 400 złotych w Lombardzie(...)przy ul. (...) w T.. Podpisując umowę pożyczki okazał dowód osobisty o nr (...). Na zabezpieczenie tej pożyczki M. W. pozostawił w Lombardzie wyroby jubilerskie o łącznej wadze 7,3 g. Był to złoty łańcuszek (uszkodzony) oraz złoty pierścionek. M. W. oświadczył w umowie, że zastawiane rzeczy stanowią jego własność. Termin zwrotu pożyczki ustalono na dzień 9.04.2015 roku. M. W. nie wykupił zastawionych rzeczy, które zostały następnie sprzedane przez właściciela Lombardu w dniu 9 kwietnia 2015 roku.

Dowód:

- zeznania D. D. k. 26, 56-57, ujawnione na k. 128

- umowa pożyczki, przechowania i przewłaszczenia z dnia 9.03.2015r- k. 58, ujawniona na k. 129

- wyjaśnienia M. W. k. 72, ujawnione na k. 128

W dniu 31 marca 2015 roku M. W. zawarł umowę pożyczki przechowania i przewłaszczenia kwoty 60 złotych w Lombardzie (...) przy ul. (...) w T.. Podpisując umowę pożyczki okazał dowód osobisty o nr (...). Na zabezpieczenie tej pożyczki M. W. pozostawił w Lombardzie wyroby jubilerskie o łącznej wadze 1,1 g. Była to złota obrączka. M. W. oświadczył w umowie, że zastawiane rzeczy stanowią jego własność. Termin zwrotu pożyczki ustalono na dzień

1.04.2015 roku. M. W. nie wykupił zastawionych rzeczy, które zostały następnie sprzedane przez właściciela Lombardu w dniu 2 maja 2015 roku.

Dowód:

- zeznania D. D. k. 26, 56-57, ujawnione na k. 128
- umowa pożyczki, przechowania i przewłaszczenia z dnia 9.03.2015r- k. 59, ujawniona na k. 129
- wyjaśnienia M. W. k. 72, ujawnione na k. 128

W dniu 20 kwietnia 2015 roku M. W. ponownie zawarł umowę pożyczki przechowania i przewłaszczenia kwoty 150 złotych w Lombardzie (...) przy ul. (...) w T.. Podpisując umowę pożyczki okazał dowód osobisty o nr (...). Na zabezpieczenie tej pożyczki M. W. pozostawił w Lombardzie wyroby jubilerskie o łącznej wadze 3,1 g. Były to dwa złote pierścionki i złota zawieszka. M. W. oświadczył w umowie, że zastawiane rzeczy stanowią jego własność. Termin zwrotu pożyczki ustalono na dzień 21.04.2015 roku. M. W. nie wykupił zastawionych rzeczy, które zostały następnie sprzedane przez właściciela Lombardu w dniu 2 maja 2015 roku.

Dowód:

- zeznania D. D. k. 26, 56-57, ujawnione na k. 128
- umowa pożyczki, przechowania i przewłaszczenia z dnia 9.03.2015r- k. 60, ujawniona na k. 129
- wyjaśnienia M. W. k. 72, ujawnione na k. 128

W dniu 2 maja 2015 roku L. Z. (1) widziała swoją biżuterię schowaną w plecaku, w szafie. M. W. w okresie od 2 do 5 maja 2015 roku z mieszkania zabrał siedem złotych obrączek o łącznej wartości 7.000 zł należących do L. Z. (1). W dniu 5 maja 2015 roku około godz. 15.00 L. Z. (1) ujawniła brak biżuterii.

Dowód:

- zeznania L. Z. (1) k. 31-32, 43 ujawnione na k. 128v, 128v-129

M. W. zamieszkuje z rodziną w Ś., nie pracuje, wykonuje prace dorywcze. Jest kawalerem, nie posiada dzieci. W miejscu zamieszkania posiada opinię dobrą. Nie był wcześniej karany sądownie.

Dowód:

- dane o podejrzanym k. 75-76, ujawniona na k. 129,
- karta karna k.28, ujawniona na k. 129

Sąd Rejonowy zważył:

W ocenie Sądu sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie zarzucanych jemu czynów nie budzą żadnych wątpliwości.

Ustalając przebieg zdarzeń w sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonych L. Z. (1) i J. K. uznając je za wiarygodne. Zeznania te w szczególności zeznania L. Z. (1) (31-32, 43, 128v-129), która zeznawała w sprawie wielokrotnie, były szczegółowe, spójne, konsekwentne, a przy tym zgodne ze sobą. Świadkowie jednoznacznie wskazywali na wielokrotną obecność oskarżonego w mieszkaniu na ul. (...), gdzie znajdowała się biżuteria i pieniądze. Jednocześnie ich zeznania potwierdzone zostały niejako również przez samego oskarżonego. W toku bowiem postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił (k. 19), że bardzo żałuje tego co zrobił i chce to naprawić. Wprawdzie później wycofał swoje wyjaśnienia dotyczące pieniędzy (k.72), ale zdaniem Sądu jest to tylko przyjęta taktyka obrony. Oskarżony wyjaśniał, że przebywając w I. i tam

zamieszkując, wygłupił się, chciał złoto zastawić w lombardzie i tak też uczynił. Dostał za zastawione złoto 400 zł. To zostało potwierdzone przez zeznania świadka D. D. (k. 26, 56-57), które Sąd uznał w pełni za wiarygodne oraz poparte przez dokumenty, tj. umowy pożyczki, przechowania i przewłaszczenia (k. 58- 60). Oskarżony wyjaśnił, że dokonał kradzieży biżuterii, bo miał problemy finansowe. Ponownie wyraził chęć naprawienia szkody i spłacenia pieniędzy.

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonemu w zakresie w jakim przyznaje się on do popełnienia zarzucanych jemu czynów polegających na kradzieży biżuterii. W tym zakresie jego wyjaśnienia są zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności zeznaniami świadków L. Z. (1), J. K. oraz D. D. oraz umowami pożyczki, przechowania i przewłaszczenia.

Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim kwestionował on to, iż ukradł pieniądze L. Z. (1). W tym zakresie jego wyjaśnienia były rażąco sprzeczne z zeznaniami L. Z. (1). Zeznania zaś tego świadka w ocenie Sądu należy uznać za wiarygodne, gdyż były spójne, logiczne i konsekwentne. Oceny zeznań świadka nie zmienia przy tym fakt, iż świadek nie był w stanie określić, którego dokładnie dnia zostały jej skradzione pieniądze i biżuteria.

Oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, w sposób zawiniony.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala niewątpliwie na przyjęcie, iż oskarżony swym zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu określonego w art. 278 § 1 k.k. albowiem: w okresie od 13 lutego 2015 r. do 30 kwietnia 2015 r. w I. przy ul. (...) z mieszkania oznaczonego nr (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii powodując straty w kwocie 7000 zł na szkodę J. K. oraz zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1000 zł na szkodę L. Z. (1), oraz w okresie 2 maja 2015 r. do 5 maja 2015 r. godz. 15:00 w I. przy ul. (...) z mieszkania oznaczonego nr (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia siedmiu sztuk złotych obrączek o łącznej wartości 7000 zł na szkodę L. Z. (1).

Przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. dopuszcza się ten kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Biorąc pod uwagę, iż oskarżony przebywając w mieszkaniu na ul. (...), wynosił z niego pieniądze oraz biżuterię, celem jej późniejszej sprzedaży zrealizowane zostały wszystkie znamiona powyższego przepisu ustawy karnej.

Jednocześnie też Sąd przyjął, iż czyny zarzucane oskarżonemu stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. Z ciągiem przestępstw mamy do czynienia wówczas, gdy po pierwsze sprawca dopuszcza się dwu lub więcej zachowań będących samodzielnymi czynami, z których każde wzięte z osobna stanowi realizację znamion jakiegoś typu czynu zabronionego, nadto do ich popełnienia dochodzi przed zapadnięciem pierwszego wyroku chociażby nieprawomocnego, co do któregośkolwiek z nich. Po trzecie czyny te muszą zostać popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, a kwalifikacja każdego z przestępstw składających się na ciąg jest tożsama.

Z podobnym sposobem popełnienia przestępstw mamy do czynienia, wówczas gdy sprawca wykorzystuje powtarzającą się sytuację (okradając na przykład osoby, które pozostawiają w lokalach swoje rzeczy bez nadzoru), a sposób jego działania jest w każdym przypadku do siebie zbliżony (przykładowo przestępstwa popełnia przy użyciu takich samych lub podobnych narzędzi, metod).

Czyny zarzucane oskarżonemu spełniają powyższe kryteria – są to popełnione w podobny sposób przestępstwa o tożsamej kwalifikacji, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł wyrok co do któregośkolwiek z nich.

W chwili obu czynów oskarżonemu należy przypisać winę albowiem okoliczności ją wyłączające nie zachodzą.

W nowym stanie prawnym, a więc obowiązującym od 1 lipca 2015 roku, brak już art. 58 kk. Jednakże Sąd skorzystał z możliwości jakie daje przepis 4 § kk, tj. Sąd zastosował przepisy ustawy poprzedniej ze względu na to, że są one względniejsze w niniejszej sprawie dla sprawcy. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Sąd uznał, że przepisy ustawy poprzednio

obowiązującej są dla oskarżonego względniejsze w szczególności z uwagi na zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody na podstawie art. 46 kk.

Stosując zatem przepisy ustawy poprzednio obowiązującej, przy wyborze rodzaju kary Sąd kierował się ukonstytuowaną w art. 58 k.k. zasadą prymatu kar wolnościowych. Zasada ta znajduje także odzwierciedlenie w sposobie ukształtowania katalogu kar wymienionych w art. 32 k.k., na jego pierwszej pozycji wymieniona jest kara grzywny. Kary w kodeksie karnym ułożone są według stopnia ich dolegliwości tj. od kary najłagodniejszej do najsurowszej i taka zasada wskazywać ma sędziemu na ustawowe priorytety w wyborze rodzaju kary.

Wskazana wyżej zasada jest realizacją konstytucyjnej zasady proporcjonalności i dyrektywy wyboru najłagodniejszego środka spośród możliwych do orzeczenia kar i środków karnych o charakterze wolnościowym zapisanej w art. 31 ust. 3 ustawy zasadniczej.

Regulacja zawarta w art. 58 § 3 k.k. przewiduje, iż jeżeli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd może orzec zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę albo karę ograniczenia wolności, w szczególności, jeżeli orzeka równocześnie środek karny. W przedmiotowej sprawie nie zachodzą jednocześnie przesłanki negatywne zastosowania powyższej regulacji przewidziane w art. 58 § 4 k.k.

Dlatego też na podstawie art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 35 (trzydziestu pięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych każda.

Okolicznościami łagodzącymi dla oskarżonego były: jego dotychczasowy tryb życia oraz postawa w czasie procesu. Oskarżony nie był dotąd karany za przestępstwa, przyznał się od razu do zarzucanych czynów, wyjaśnił okoliczności jego popełnienia, wyraził gotowość poddania się karze, wyraził również skruchę i chęć naprawienia szkody. Powyższe pozwala na przyjęcie, iż jest on osobą jeszcze niezbyt zdemoralizowaną, podatną na oddziaływanie nawet stosunkowo łagodnych środków przymusu. Z tego powodu zdecydowano się na sięgnięcie po instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary, o którym mowa w art. 58 § 3 k.k. Wystarczającym będzie bowiem poddanie go działaniu kary łagodniejszego rodzaju, niż pozbawienie wolności.

W ocenie Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego, a kara w wyższym wymiarze byłaby przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych inkryminowanego czynu – karą zbyt surową o charakterze stricte odwetowym. Wymierzona oskarżonemu kara odpowiada nie tylko stopniowi jej winy, ale realizuje też w stosunku do niej cele zapobiegawcze i wychowawcze. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary ograniczenia wolności ma, bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast jej cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle. Jednocześnie kara orzeczona wobec oskarżonego czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swe zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Jednocześnie na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. K. kwoty 7000 zł, a na rzecz pokrzywdzonej L. Z. (1) kwoty 8000 zł. Zgodnie bowiem z treścią art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. **zarządzono zwrot pokrzywdzonej** L. Z. (1) wkładki zamka Y. i 2 sztuk kluczy Y. – przechowywanych w KPP w I., a do Lombardu (...) w T. umowy pożyczki z dnia 09.03.2015r, z dnia 31.03.2015 r i z dnia 20.04.2015 r (k 58-60).

Orzeczenie o kosztach ma swoją podstawę w art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.